

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIO: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIO: RAMBLA DEL MITJ, 20.

LO ESCRUTINI.

Ressucita d'entre 'ls morts y anirà a judicà 'ls vius.

Un comissari de policia, y encas- haver obligut lo Sr. Bosch y Labris en un redaccio, organitzant los... esta transparentment reunit en lo local de la... a tres amics en numero de nou en conjunt. Ve'la nit: alguns redactors de la gaceta y

LAS ELECCIONES DE BARCELONA.

¡Volen que 'ls parlém ab franquesa? Hi ha un refrá que diu: «Al que diu la veritat lo penjan.»

Nosaltres l'haviam prés al peu de la lletra, y per més que la campana estiga ja penjada, com que nosaltres som campaners, teniam por de véure'ns penjats al costat d'ella.

Pero venen los periódichs de Madrid y ab un brillo que 'ns ha fet denteta, han romput lo glás, tractant de las elecciones de Barcelona, com qui tracta de la roba de la bugadera.

Per allá hont hi passa un periódich, n'hi passen dos, 'ns hém dit desseguida, endansa donchs, fora por y de cap al aygua.

Preparatus!

Grans cartells en las cantonadas anunciant las nostras candidaturas: arrencats desseguida. Cartells insultant a n'en Castelar y als demócratas castelaristas: alguns senyors vestits ab lo traje de la policia 'ls custodiavan.

Vè la vigilia de las elecciones. L'únich periódich que defensa ab calor las candidaturas demócráticas es la *Gaceta de Barcelona*. Donchs bè: á pesar de que hi ha una llei que determina que cap periódich pot ser suspés sense que medihi acusació fiscal, vista y sentencia expressa, la *Gaceta de Barcelona* es suspesa de cop y volta per vint dias, d'ordre del únich periódichista senyor Villalva, valentse de un pretest que 'l *Tribunal Supremo* examinará si es ó no fútil. ¡Qué bè ha dit lo *Solfeo*! Com diastre la demagógica *Gaceta* s'ha atrevit á comentar las noticias de la *Correspondencia de España*?

Se quedan los demócratas sense periódich, y á pesar de tot decideixen lutar a tota costa.

A la nit se presenta la policia á la redacció de la *Gaceta* y pren lo nom de tots los qui allí s'trobavan reunits, citantlos perquè al dia següent compareixin á una hora dada á las Magdalenas.

A dos ciutadans que corresponen á tan amable cita, al anar allí 'ls declaran presos, sense dirlos perquè si ni perquè no.

Comensan las elecciones; comensa la lutxa pacífica.

Extraordinaria era la activitat dels agents de policia. Jo y molts amichs méns rebém noticia de que tractan d'agafarnos. ¡Será perquè no poguém treballar? Donchs are, mes que may... ¡avant y fora!

Al dia següent comensan á venir noticias de que 'ls repartidors de candidaturas demócráticas son sobornats, amenassats y presos.

Al mitj dia D. Fermí Villamil, president del Comité, se veu prés en lo colégi del carrer de Sant Pau en l'acte de anar á extendre una protesta contra semblants atropellos. ¡Cap á las Magdalenas!

No mencioném incidents petits que arriban á la alsada de un campanar.

Vè 'l segon dia de elecciones, las amenassas contra 'ls repartidors de candidaturas aumentan: alguns colegis quedan desamparats á causa de haver sigut presos los que en ells los repartian.

Demócratas hi ha de sombrero y levita que s'comprometen á anar á suplir aquestas vacants. Al mitj dia los ciutadans Lopez y Llofrin estavan en lo colégi del carrer de Ponent. «Candidatura demócrática!» eridavan. «Aquest demócrática á fora!» los diu un inspector. «Candidatura demócrática!» repeteixen amparantse en lo dret que 'ls assisteix. «A las Magdalenas!» exclama l'heroe de la policia y cap á las Magdalenas falta gent.

Vè la nit: alguns redactors de la *Gaceta* y altres amichs en número de nou en conjunt, están tranquilament reunits en lo local de la redacció, organisant los treballs pèl dia següent. Un comissari de policia s'presenta, y ense-

nyant la vara exclama:—«En nombre de S. M. dense presos.»—«Ahont es l'ordre de preso, ahont es lo motiu, ahont es la causa?» Nada, tots á las Magdalenas!

A la matinada compareixen á las Magdalenas los ciutadans Falcó y Borralleras, arrencats del llit per la policia.

La lutxa electoral continua: los vuits que s'ocasionan en las filas dels demócratas son omplerts tot, desseguida: la injusticia de las presons verificadas excita 'ls animos, la decissió es tant gran com digne l'actitut dels que prenen part en la lutxa. A las ilegalitats s'hi contesta callant y votant; res de donar pretest perquè pugan justificarse.

Al mitj dia son presos en lo colégi de la Intendencia 'l Sr. Martí y Terrats, y en lo del carrer de'n Robador lo Sr. Sanpere, candidat per las Aforas. Al vespre ho es un secretari de mesa de la Barceloneta, anomenat Alaix, tot per no haver volgut doblegar l'esquena á certas coaccions.

De modo que en aquell local entre uns y altres, individuos del Comité, redactors de la *Gaceta*, demócratas aynas, repartidors de candidaturas s'hi arriba á reunir lo número de 50 presos.

¡Quina llibertat mes espantosa!

A las vuit del vespre del diumenje, puja l'escarceller y notifica als detinguts, que ja poden anarse'n cada hu á casa seva. ¡A las vuyt del vespre, tres horas després de acabat l'escrutini!

Tot desseguida s'parla de las visitas de alguns individuos de la mesa de determinats colegis á casa del gobernador. «Que hi anavan á fer? ¡Ah, si las parets poguessen parlar!

Se cita un incident ocorregut en lo colégi del carrer de Ponent. Terminat l'escrutini, en lo qual s'anuncia que l'candidat Sr. Soler y Pla ha obtingut sobre 'l Sr. Fabra una immensa majoria, s'presenta al president de la mesa una sollicitud del primer, demabant certificat d'aquell acte. Mentres se llegia la sollicitud y s'veya lo que la ley determina pel cas, un individuo molt conegut entre la policia, ajudat d'altres que feyan la mateixa cara, s' llansa sobre la taula, esqueixa la sollicitud, y á empentas y cop de punys, son llansats escalas avall los qui en nom de la ley demanavan lo certificat.

Al dia del escrutini general l'acta del tercer dia corresponent al carrer de Ponent dona á n'en Fabra una majoria immensa sobre 'l seu contrincant. ¡Quin escándol!

Los rumores del dia següent es de lo mes bonich que puga imaginarse.

Preguntin als periódichs per qué no varen publicar lo resultat del escrutini del tercer dia, y 'ls respondrán que no tenian ganas de anar á fer companyia á la *Gaceta de Barcelona*.

Are s' diu que 'l Sr. Collaso y Gil se queda sense l'acta, are que s'ni queda 'n Abarzuza, en Soler y Pla y fins lo mateix Castelar, triunfant sobre 'l seu contrincant per mes de 1,000 vots de majoria.

Se parla de certs telegramas rebuts de Madrid, de certas amenassas fetas á determinats individuos, de que s'farán novas presons, etc.

En cafés y cirouls se comentan los fets ab un calor desconegut fins are en semblants llochs, y per tot arreu se felicita als Srs. Baró y Durán y Bas, suposant que habian retxassat l'acta que se 'ls oferia.

¡Quina condemnaçió mes gran contra 'ls qui tals medis utilisan pera falsejar lo producte del sufragil Homés de totas classes y condicions, sense distinció de partits, se unelxen en un sol sentiment de honradés y de justicia.

Vè 'l dia del escrutini á alsar lo vel de tants misteris. Triunfa Collaso y Gil en lo primer districte: en lo segon, resulta la anomalia de haver obtingut lo Sr. Bosch y Labrús en un

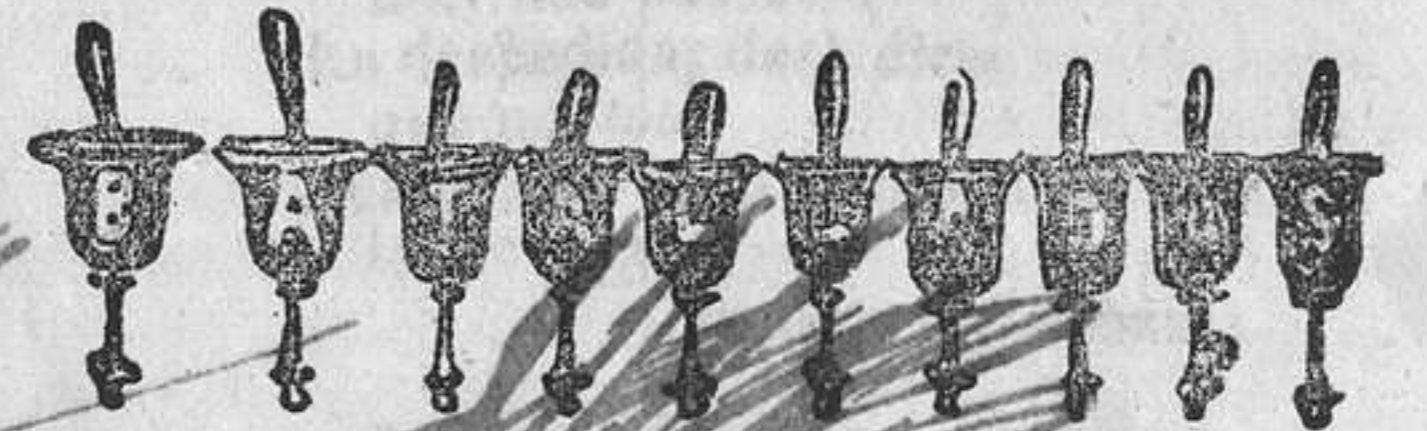
dels demócratas colegis de la Barceloneta, més vots en lo tercer dia, qu'en tots los altres junts: veritat es que tothom s'horrifica contantse de orella á orella lo modo com vá procedirse al escrutini: pel tercer, proclamán á n'en Rius y Taulet; pel quart á n'en Fabra, gracias al acta del carrer de Ponent, en qual colégi succeh lo que deixem mencionat; y pel quint, en tant que l'acta d' Hostafranchs depositada en l'Ajuntament dona al candidat Abaria 1,900 vots, la que dú'l comissionat y qu'está acorde ab lo certificat qu'en dit dia librá la mesa, no n'hi dona mes que ¡¡¡19!!!

¡Qué hi há que pensar després d'aixó?

Que 'l sufragi universal es un destorp pèls enemichs de la democracia, y que no es estrany tractessin de deshereditarlo fins á aquest estrem.

Als qui aconsellarem la necessitat de que 'l partit demócrata anés á las urnas, sempre 'ns cabrá la gloria de dir:—Hém cumplert com á bons, y hém vist, amparats en la ley, com la ley se trossejava pels que més interés devian demostrar en conservar-la, ja que son los que mes alardejan d'estimar-la, respectarla y cumplirla.

P. K.

Al Nort han comensat las operaciones ab molt brillo.

L'exércit conquista de una á una totas las posiciones carlistas.

¡Pobre Terso!

Vels'hi aquí un home que aviat quedará sense posició.

La *Gaceta de Barcelona*, que desde avuy torna á sortir, regalará, com á indemnissació als seus suscriptors un magnífich libre, de molta propaganda, degut á la ploma del escriptor francés A. Fouault, y titolat *Abraham Lincoln; sa joventut y sa vida política. Historia de la abolició de la esclavitud en América*.

Si no que no es lícit alegrarse del mal del próxim, casi diriam que la suspensió de la *Gaceta* ha sigut bona pèls demócratas.

Ab un libre com lo que publicarà la *Gaceta* podrá dirse:—Vingan malalties, haventhi rems de tant bon pendre.

Durant las elecciones, al veure que s'agafavan als repartidors de candidaturas, tres donas van posarse á repartilas en la porta de alguns colegis del Districte quint.

La policia, com espanyola caballeresca, vá respectarlas.

Es precis ferli aquesta justicia.

D. Fernando Puig vá de Senador.

¡Es un gran adelanto!

Si la troca de la politica s'enreda, que l'hi dongan: ell la desenredara! En questió de fils, es la nata.

A París eran las dotze de la nit quan se rebia 'l telegrama notificant l'elecció de'n Castelar.

La casa del eminent tribuno, á pesar de lo intempestiu de la hora, va véure's prompte invadida de las eminencias de la república. Thiers, Victor Hugo, Jules Simon, Gambetta, tots hi acudiren presurosos, animats del desitj de abraçar-lo y donarli la mes ferma enhorabona.

¡Figúrinse que hauria sigut, si hagués triunfat l'Abaria! A París no parlan mes que d'ell.

...no acabat las elecciones de Senadores: dels nostres cap d'elegit.

En cambi ho ha sigut, obteñint mes vots que tots los altres, però de figura va en totas las candidaturas, lo acaudalat propietari Ramon Estruch y Ferrer, persona que, la veritat, ns agrada mes que 'ls altres, perque sense estar lligat per compromisos de partit, ha demostrat moltes vegadas son amor al país.

Y veegin: aixis com hi ha un Sr. Ramon qu'enganya a las criadas, hi ha un Sr. Ramon qu'enganya als compromissaris. La proba, que tots l'han votat.

Lo partit republica frances ha guanyat l'immensa majoria dels Senadors.

¡Vaja! Que m'hi deixin enviar un gobernador que jo se, y aposto las Magdalenas per la Magdalena de Paris, que no n'treuen un.

Entre las senyoras que firmen la sollicitud demanant l'establiment de la unitat catolica, n'hi ha una de morta y enterrada ja fa mes de dos anys.

Alguns se'n estranyan.

Pero senyors: de que serveix l'espiritisme?

Un periodich fa notar que hi ha presuncions de que aquesta senyora es a cel.

Y sent al cel no existeix per ventura un decret incontrovertible de continuar son nom entre ls firmants de l'exposicio?

Pot haverhi al cel res mes que l'unitat catolica?

Lo Sr. Mañé y Flaquer diu que'l sufragi universal es una fiera.

Que diria l'Sr. Mañé y Flaquer si'l sufragi universal hagués disparat descargada cerrada en la Rambla com va fer l'extingit cos de mosos d'Esquadra que dit senyor defensa?

Fa por solsament pensarho!

Diuen que l'Sr. Romero Robledo quant va veure al Sr. Villalva li va dir.

—Papat d'hont vens?

Y que l'Sr. Villalva va arrencar un plor qu'entenia.

Despres quant va explicar las elecciones de aquell lo Ministre de la Gobernacio va pensar que molt s'havia perdut ab lo triunfo de'n Castelar, pero que s'havia perdut mes ab la eleccio dels Srs. Fabra y Bosch y Labrus.

M'agradaria saber que dimoni n'farán de uns diputats aixis.

Moltes senyoras han firmat una exposicio demanant al Rey l'unitat catolica.

Voldriam saber que pensan d'aquestas senyoras las mares dels soldats assassinats pe'ls carlins defensors de la unitat desitjada.

Pero pot ser ditas senyoras no tenen cap fill soldat o tant se 'ls hi endona de tot, mentres se fassin totas aquellas cosas que fan anar al cel a empentas.

Segons diu l'Imparcial, lo Diari de Sessions avants de veure la lhm pública, sera revisat per un fiscal d'imprenta especial.

Lo govern podria disposar per estolviarse gastos, que en las proximas sessions se suprimis la discusio y que s'votessin las lleys movent lo cap en sentit afirmatiu des de gastar saliva ni d'escandols.

O bé hi ha un altre mediu.

Dotar a n'aquest fiscal d'imprenta tant sabi, que u té de revisar tot, te la facultat de fer ell sol tots los discursos y publicarlos en la mida del seu gust.

ILUSIONS DE UN RUCH.

Un ruch de un amo molt rich menjava herba prop de un ruch, y ho necessitava us dich, qu'era transparent de sech.

—Ala! Dona! se forma mil ilusiones, hasta que al final bramara estas sentidas rahons:

—Maleheixo ma sort trista que ha volgut que are nasques ¡Al menos fos ruch carlistal... Mes m'ha tocat ser pagés.

Si fos mon amo l'setè ma vida fora etern goig, qu'ell de Caligula te tot lo tanto y tot lo boig.

Aquest dava d'or ciyada a son regalat caball, y ¡ay! a mi sols me l'han dada a farts de jaco y treball.

Somnio al pensar aixe ab l'expléndida pisança... ¡Inch uonchs, è no inch rahò de queixam sens esperansa?

Y mogut per tanta fam, y per ilusions tant grans, donà un sospit, dich, un bram que feu tremolar ls voltants.

Y una veu inesperada va brotarne de improvís del eco de l'encomrada, la qual va parlarli aixis:

—Lo teu cap y lo teu cor no veuen gran tarabana que menjant garrofes d'or te moririas... de gana?

Y que ara sent de gent loca a voltas en son furor, per compte d'orien la boca te darian plom al cor?

¡Y quina falta d'acert!... Mes perdono las rahons, que com menjas sempre vert, son verdas las ilusions!

No l'hi havia fet mes pes un bon tanto a las costellas, per lo que quedant suspés y adressantne las orellas,

Com un carli's pesà a corre y aquella somniada dilxa la va enjegar a la porra, cambiand com una mitxa.

¡Oh ruch! tornate'n a casa, Jo compadesch ton anhel; mes ja us sabs que los brams d'ase may del mon pujan al cel.

REPICHS

Los punts cardinals van prenent gran importancia; per araja s'han fet celebres:

Lo cisma d'Occident.

La questio d'Orient.

La guerra del Nord.

Y el colej del carrer de Ponent.

Are l'Institut agricola catala de San Isidro que s'ocupa de la cria de cunills, sembla que vol demanar datos al Sr. Villalva sobre la cria d'electors.

Se nomenarà una comissio per passar a veure las galias de las Magdalenas.

No'n sembla mal, pero per mor de Deu que no preguin res al Sr. Abaria.

¡Pobre home! ¡prou pena te!

UN REMITIT.

Un candidat a la Campana de Gracia.

Molt senyor meu: Comensó la present dihentli que vostres molt cruel y Horent? Molt cruel!

Vostre diu las cosas sense mirar los antecedents, ni suspesar las conseqüencias, res, garrotada de cego y caygui qui caygui.

Si vostre onegues a D. Camilo Fabra, no obraria de segur d'esta manera un senyo que 's cau de bó, mes bon Jan que el patou, mes viu que una salamandra y mes aixorit que un pesol, y sobre tot mes guapo.

Naturalment un senyo aixis volia ser diputat. Qui mes digne qu'ell? ¡Vuyam! Qui mes digne? ¡Que compon en Castelar al costat, d'ell? ¡Perque sab dir quatre paraulas dolsas? Fets, fets y no paraulas.

Lo primer y segon dia estava molt content: semblava que s'havia vist las orellas. ¡Com que guanyava de mes de cent vots!...

Pero, amiguete de Déu: vé'l tercer dia, ¡Ddu-menje: 's lleva, 's renta, 's empolayna y surt a seguir ls colegis. ¡Ja 'u véu, als colegis! ¡Oh, es un noy molt aplicat! Pero, ¡Maria Santissima! Ni may que s'hagués llevat. Figuris que ab mitj dia 'ns vé tot groch, tot trist, tot minso.

¡Qué té D. Camilo? ¡Qué li passa? Nada. deixume sol—exclama ab veu de plat, esquentat y tal com li conto, 'ns cau sense sentits sobre una cadira, afinat com un calabre.

¡Amigo de Déu! ¡Quin neguit, quin daltabaix y quin treball! L'una corra a busca l'metje, l'altre l'curandero, l'altre cap a Badalona a buscar la Santa, l'altre l'extrema-uncio, y fins una criada d'Ordal que havia vingut feya tres setmanas, va anar a cal baguier a a dir que vingues a pendreli la mida.

¡Quin desconsol mes gran! ¡Ay Verge Santissima! ¡Qué li farém? ¡Qué li dirém? Cregui que 'ns tornayam locos.

Aquest desmay va durar fins a las cinch del vespre: ¡fins a las cinch, sense respirar, sense obrí 'ls uils, sense dir una paraula! ¡era viu? ¡era mort?

De prompte sona la campaneta de la porta, obra una mica 'ls uils: entra un senyor que duya una capa blava ab giras vermellas; ¡sempre me'n recordare! Se l'hi acosta a l'orella, l'hi diu, no se que del carrer de Ponent y del crustini... y al mateix que haguessen posat oli ab un llum. Figuris Llatze com ressuccita: donchs tal dit, olta fet. Pega un brincol y comensa a abraçarho!

¡Jo que anava a posarli sangoneras me quedo freda: tots nos creyam que s'havia locat y Rabras y Rabras!

Lo Sr. Reyula y Rabras y Rabras! ¡Si'm qu'ava fer de cosas! ¡Jo soch diputat! ¡Nadie me lo quita! ¡esclamava brincant com una criatura al sortir d'estudi. Era tan gran lo seu delit, que va menjarse tot lo sopar, ¡pobret! Nosaltres varem quedarnos sense.

¡Ja veu, Sr. Director, vostre atacantlo de la manera que u fa pot tornarli a dá lo treball: no 'u fassi: pensi que això seria un carrech de conciencia!

Déixil aná a las Corts: ell no enrahonará, que te de enrahonar! atre ja 'u se; pero st ve-jés; te un joch de petxeras y de corbatas que sera d'admiracio de tots los diputats: que té de totas midas y colors: hasta n'hi ha que se semblan a un gorro frigid y com qu'es tant guapet, tant mono, tant rebuolav... ¡Vaja que honorará a Barcelona!

Dispénsi tanta molestia, y si may té criaturas, disposi de S. S.

LA DIDA.

La meytat dels diputats que van a Madrid, no 'ls coeixen mes que a casa seva.

¡Quin lujo!

Es com si diguessen que la situacio caminará are ab sabatas novas.

En la porta del Liceo la vigilia de la Candelera.

—¡Quí vol senyoras a quatre rals?

Un candidat del govern, que ha sortit diputat va donar un espléndit banquet en lo conegut restaurant del Afarta Pobres.

La taula estava ricament parada, plena de flors y de vaquilla procedent de l'acreditada fabrica de la Cartuixa de la premsa.

Véus aquí 'l menú, que voldria menudencias, Sopas.—Julienne a la Madeleine.—Macarrons a l'Unité catolique y Arnós ab gegants y trampas.

ENTREMETS.—Cloquetas de republicain.—Menuts d'electeur.—Criadillas de gouvemneur.—Xaufaina a la coalition.

METS FORNS.—Beuf, aux cornes.—Calamarosos a la sagastinelli.—Ciervos, aux classes everieres.—Befsteach aux candidats d'opposition.

RORS.—Perdius a la resurreccion.—Paye trufado, rot de satisfaction.—Rosnas.—Pets de monja.—Palos de Jacob.

—Pansas democráticas.—Caps de meló.—Formatje de la vall de Josefat.—Paciencias.

VINS.—Madera.—Cabo de Palos.—Lágrima electoris.—Champagne, marca de Garrotade y C.

Anys endarrera lo malaguanyat Robert Robert sortí elegit diputat pel districte de Granollers.

Per una de aquelles sagastinadas tan frequents en Espanya, l'acta seva va anar a parar a n'en Ferratjes.

Aquest se passejava tot cofat pel Congrés, y 'l satírich escriptor exclamava:—No 'l veuen? Mirinlo bé: es lo meu vicari. jo represento a Granollers y ell me representa a mi.

Sr. Ferratjes: avuy 'hi aconsellém que vagi al Congrés, y que al veure al Sr. Maspons se recordi de las paraulas de n Robert Robert.

—Tal faras tal trobaras. Aixó també 'hi dich per voste Sr. Maspons. Ja veura, ja veura ab lo temps com també 'hi sortira un vicari.

Al vicari de D. Santiago Soler y Plá, preguntantli un amic:—¡Ola Camillo! ¡Con que al fin ets sagastif!

Va respondre:—¡Que a se jo 'l que soch? Si no 'u sab ell, ja 'u sabem nosaltres.

A la elecció de senadors, lo Sr. Bergues de las Casas, exrector de l'Universitat, va tenir cinquanta vots.

Lo Sr. Reynals y Rabassa, rector de l'Universitat y escolanet del Brusí, va pogué arribar a vint y quatre. Mitja auca. ¡Pobre home!

Recepta per fer un diputat. S'agafa un governador ben decidit, un candidat ben desconegut, un garrot ben fort y una pressó ben gran.

Se barreja tot y 's tira pel cap dels electors. Quan se ven que la cosa bull, s'escuman las urnas y si cridan 'l president ó 'ls secretaris, s'hi posa un garrot més.

S'esperan tres dias, y per passá 'l rato, s'agafa a tot mitxo vivent.

Després se tapa, s'hi dona una remanada, s'hi tiran un parell de protestas per donarhi gust y s'envia a Madrid.

Ja tenim un altre Fabra en campanya: Lo diputat que anava pel districte de Castelltersol: D. Nilo Maria.

Y regia, a pesar de que ningú 'l coneixia en lo districte, van votar-lo.

¡No saben perquè? Donchs escóltin un cas:

Un pagés pregunta al seu noy que encare va a estudi:—Batista, tu que sabs de lletra ¡qué es el Nilo?

—El Nilo? Es un riu molt gran.

—Ah! si? Donchs si es un riu 'l voto. M'han dit que passaria per aquí; lo camp ja me 'l figuro regadiu. ¡Quina ganga!

Encare no som al temps de las fabas; pero som al temps dels Fabras. Del mal 'l més.

—¡Ahont va D. Fernando? —Al Prat. —Bon profit. —Gracias.

Al Nort diuen que als carlins los han prés la frontera de Fransa.

Aixis quan agotin bombas, balas, granadas, escapularis y altres proyectils, no n reberán de nous.

Pero no tingan por, quan arribi la de vamonos, ja sabrán trobarla, que un carlí fugint, es quan fa miracles.

Un diputat surt de ca'n Rovira. Un seu amic lo detura.

—¡D'hont vens? li pregunta. —Mira aquí: de comprar una pastilla de sabó. Volen declararme l'acta bruta, y naturalment, vaig a rentarla.

CANTARELLAS.

Pel carrer plena de polvos y per casa també hi vas; los del carrer son de rosa y 'ls de casa d'escombrar.

Com soch nano no m'estimas sempre un bon mosso demanas, prenlo de cafe, nineta, o bé un mosso de l'esquadra.

EPICRAMAS

Va dient la calva Maria, qu'es propi d'ella 'l cabell y diu bé, puig sense momium no sol darlo 'l parruqué.

—Vols discesa't de dimoni Enrique. —Y perquè no? Y continua l'Antoni: —Donchs lo traje ja 'l tinch jo; pero de banyas y que no 'n tinch. Y digue 'l Eloy, qu'es casat. —Ves a la rua de banyas ja 'n tinch jo, noy.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas y endavinellas dignas d'insertarse los ciutadans Jenani, Frere de missa, Fill del Cassola y A. S. y Li. Las demes que s'han remés y s'han emés autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per raixas, facils d'endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per 'l estil.

Ciutadans: Ehas tibi crospis. La poesia es desalinada. Rafael Cap-vert. Hi aniran los quentos.—Tourneuffour. Un epigrama arreglat podra anarhi, de lo demés res.—A. S. y Li. Insertarem dos cantarelles.—Sanch y Feije. Hi anira un geroglich.—Perico Malalassé.—Del orgull de voste se 'ns en dona un pito; aixó vol dir que no hem de comestiar ja res més fins que haja après a guardar millor las formas de la correspondencia.—Fill del Cassola. Fora de las xaradas, eucuit.—Angel Garon. Ben versificada la poesia; pero pare Vd. de contar.—R. S. Barrina. Hi anira un quento.—Ciutadans Miseria y C. E. Zormaní. Fill de'n Montes, Cara Brut, Cacassé, Francisquet, Nineta freda, Frere de missa P. T. J. Midaigo, A. Mascaibó, Sipari, Pare Borinquel, Pepe, Pepije y Pepet, Picat de Tarpisore, Sallo y Vica, Valaco de tal, Perri. Un billotaire y Ratoli. Perdonin que no poguem servirles aquesta semana, primer de tot voste's indicias de pagar ser aidos a nosaltres.—Frere de missa: Ahont es aquell descombrat Miri d'espavillarse.—Enrich Xarau. Arreglada la poesia per anar.—Ralip. Advertixi que 'l verb ser la laria y no seria en lo preterit imperfecte de subjuntiu.—Un d'igualada. Hi aniran

ran problemas y l'idea del quento.—Tirinaix. Aquesta adoleix del mateix mal; sal y pebre.—Publit. No recordém haver rebut lo que 'ns indica.—Malafátza. Hi anira una pregunta.—A. F. O. Y 'l epigrama de voste.—Jenani. Idem lo son.—Xich del Arbre. Hi anira 'l problema.—Llargandaxel. Idem geroglich y preguntas.—Sor Rita. Igualment que la seva.—Dos tes y un cafe. Lo mateix que 'l seu anagrama.—Mon Batruch y Perret. Persones que la seva.—Las cartas mas que 'ls altres, perquè se venen a las cartas per compromisos de partit.

SOLUCIONS

A la Batallada 307.

- 1.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Un plat de sopas 3 quarts, un de secas, 5 y un de palatas 3. 2.ª TORTURA CEREBRAL.—La lletra de cambi. 3.ª PREGUNTA ÚNICA.—Hu-mil. 4.ª XARADA 1.ª.—Ca-ri-ca-ti-ra. 5.ª XARADA 2.ª.—Am-po-lla. 6.ª ENDAVINALLA.—Se. Han endavinat totes las solucions los ciutadans Llargandaxel y Pep Tremende: totes menos la 6, Un fill de'n Montes. Carabrut, Cacassé y Estripa quentos: menos las 4 y 6, Un móbeimot y Francisquet: menos las 2 y 6, Frere de missa: menos las 3 y 6, Xich del Arbre: menos las 1 y 6, Jenani: las 2, 3 y 5, Mico viudo y finalment las 3 y 6 no mes, Nineta freda.

PROBLEMA ARITMETICH.

Un pastor posseha 130 cabras blancas: tenint ganas de tenirlas totes negras, las cambiá ab un altre, donantne dos de blancas per una de negra: se fastidia al cap de pochos dias y las torna a cambiar donantne 3 de negras per 2 de blancas. Al cap de pochos dias una d'aquestas cabridas dos cabretas negras, y volguentne tenir la meitat de cada color ne doná 4 de blancas per 3 de negras. —Quantas cabras varen quedarli de cada color? CARA-BRUT.

TORTURA CEREBRAL.

Un home passava per un camí y anava carregat, un altre li doná 50 duros, y ab lo mer fet de donarlosli 'l descarrega. Se pregunta ¿de que anava carregat? TARENCA CLOSAS.

ANAGRAMA.

La hu y la dos menjavan tres: lector, cinch lletras hi ha no mes. DOS TES Y UN CAFE.

XARADA

Hu quinta un hu dos-terce de tot de plassa ne canta perque 's creu que aixis encanta a una dos- quint de 'n Torné. Mes ella al veurer aixó li diu:—Au dos- quint avant: si vol 'l estini cantant ¡que temps perdrá senyol!.

FRANK LLECH

II. Passant per un tres-prima molt dret y dos; però molt hu-segona ¡patam! vaig tot. CIRI-NRENGAT.

ENDAVINALLA.

No soch metall y soch or; aixis ho han escrit molts sabis: me tenen molt tots los avis: ja may de morir tinch por. No he fet res mes sino corre y a pesar teu correré, hauré de modo que tant dire que al fi no haurás de discorre. Passo y deixo al meu passar certas senyals en la cara que... ja hi dit prou: a veure, are a tú 'l toca rumiar.

A. S. LL.

(Las solucions en lo proxím numero.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR, A CARRECH DE EPICANI, PERANAU, ATAUFO, 14. Lopez, editor. Rambla del Mij, 20.